

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D. v právní věci **žalobce: V.B.N.**, nar. X, státní příslušnost Vietnam, trvale bytem ve V., T.S., T. K.-H. D., t. č. bytem v T., ul. U. N. č. p. 678/19, zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem v AK Čechovský & Václavek a partn., se sídlem v Praze 1, Václavské nám. č. p. 21, PSČ 110 00, proti **žalované: P o l i c i e Č R, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem v Praze 3, ul. Olšanská č. p. 2, PSČ 130 51, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 11. 5. 2014, č. j. CPR-3547-2/ČJ-2014-930310-V242,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalované Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 11. 5. 2014, č. j. CPR-3547-2/ČJ-2014-930310-V242, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 10. 1. 2014, č. j. KRPU-184303-52/ČJ-2013-040022-S, kterým žalobci bylo podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 a písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na 3 roky. Počátek doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu

cizinců od okamžiku, kdy žalobce pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Doba k vycestování z území České republiky ve smyslu ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla stanovena do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Podle ust. § 120a zákona o pobytu cizinců se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestovat podle ust. § 179 zákona o pobytu cizinců. Současně žalobce požadoval, aby soud žalované uložil povinnost uhradit mu náklady za předmětné soudní řízení.

V žalobě namítl, že žalobou napadené rozhodnutí je nezákonné, jelikož přes podané odvolání neodstraňuje evidentní nezákonnosti rozhodnutí prvostupňového správního orgánu. Žalobce prvostupňovému správnímu orgánu vytýká to, že je v rozporu s ust. § 2 odst. 1, § 3, § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

V předmětné věci dle žalobce není zřejmé, že by se vědomě dopustil jednání dle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců, když z jeho vyjádření mj. vyplynulo, že se domníval, že stále běží odvolání proti stanovení nové lhůty k vycestování, a tedy že se do rozhodnutí o něm na území České republiky zdržuje oprávněně. Vedle toho se žalobce nemůže ztotožnit se závěrem správního orgánu o tom, že bylo nezbytné a nevyhnutelné vydat rozhodnutí o správním vyhoštění, a to především s ohledem na zásah do soukromého a rodinného života žalobce. Z odůvodnění prvostupňového správního orgánu pak vyplývá, že ten posoudil důsledek rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce jako přiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce, což žalobce považuje za zcela nesprávný závěr, který je především v rozporu s ust. § 68 odst. 3 správního řádu pro nepřezkoumatelnost pro nedostatečné zdůvodnění, jelikož není zřejmé, jaké konkrétní úvahy vedly správní orgán k tomuto závěru, nebo jsou tyto úvahy zcela scestné či nedostatečné. Odůvodnění prvostupňového správního orgánu je totiž dle žalobce natolik nekonkrétní a neurčité, že z něj nelze nijak dovodit, na základě kterých konkrétních skutečností a úvah byl učiněn závěr o přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Prvostupňový správní orgán se nezabýval jednotlivými skutečnostmi ve smyslu ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, což již samo o sobě způsobuje nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Vedle toho prvostupňový správní orgán pominul informace o rodinných příslušnících žalobce a nezabýval se vůbec jejich vazbami na území České republiky, a to především vazbami sociálními a rodinnými, a naopak přeceňoval jejich vazby k domovskému státu, ačkoliv účastníci řízení opakovaně uvedli, že v domovském státě nevlastní žádný majetek a prakticky nemají se kam vrátit. Žalobce má rovněž za to, že správní orgán v rozporu s ust. § 3 správního řádu nedostatečně zjistil skutečný stav věci, jelikož se nedostatečně zabýval vazbami účastníků řízení, když ti v protokole o výsledku rozdílně uvedli skutečnosti týkající se příbuzných, konkrétně bratrů účastnice B.T.N., přičemž žalobce uvedl, že tato účastnice řízení má na území bratry, zatímco ona sama uvedla, že na území rodinné příslušníky nemá. Tento rozpor mohl být dle žalobce způsoben například nepřesným tlumočením, nicméně situace je taková, že ohledně rodinných příslušníků účastníků nebyl skutečný stav dostatečně zjištěn. Jelikož se v případě sourozenců jedná o blízké příbuzné, je jejich přítomnost či nepřítomnost na území České republiky jednou z indicií, která je relevantní pro posouzení nepřiměřenosti správního vyhoštění dle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, a to jak ve vztahu k účastnici B.T.N. a jejího možného následování manžela do země původu, tak pro samotného žalobce. Správní orgán dle žalobce v rozporu se zásadou oficiality tento rozpor neodstranil a ani v odůvodnění svého rozhodnutí se s ním dostatečně nevypořádal, což rovněž zakládá nepřezkoumatelnost tohoto rozhodnutí. Vedle toho správní orgán nesprávně posoudil situaci, když ve svém rozhodnutí konstatoval, že

účastníci řízení uvedli, že se do Vietnamu vrátit mohou, což není naprosto pravda, když účastnice B.T.N. do protokolu výslovně uvedla, že by se s manželem do Vietnamu vrátit nemohla, neboť tam nic nemá a její život a životy jejích dětí je zde na území České republiky. Správní orgán proto zcela opomenul či dezinterpretoval její výpověď a dále se zcela nedostatečně vypořádal s faktem, že ona, tak její děti mají na území České republiky povolen trvalý pobyt, tedy nejvyšší možný pobytový status a dlouhodobě projevují zájem nadále žít na území České republiky. Dle žalobce správní orgán nadále zcela bagatelizuje nemožnost přesunu rodiny žalobce do Vietnamu, když tvrdí, že pro nezletilé děti by adaptace ve Vietnamu nepředstavovala problém. Správní orgán si zde osobuje posouzení, které převyšuje rozsah jeho kvalifikace a nemůže se takto z patra fundovaně vyjádřit k tomu, co by pro nezletilé děti, které se obě narodily na území České republiky, a manželku žalobce znamenal návrat do Vietnamu, tím, spíš, že mladšímu z dětí ještě není ani rok a veškerá postnatální péče, kterou jak matka, tak i dítě vyžadují, je poskytována na území České republiky.

Dále žalobce uvedl, že správní vyhoštění není sankcí, nýbrž opatřením státu, jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 Azs 125/2004. Pokud tedy rozhodnutí o správním vyhoštění nemá sankční povahu, tak žalobci není zřejmé, v čem stát spatřuje zájem jej v jeho faktické životní, rodinné situaci, tedy jako manžela a otce nezletilých dětí, vyhostit, přičemž tento zájem nebyl v rozhodnutí zcela vůbec relevantně obsažen.

Závěrem žalobce zmínil, že rozhodnutí o jeho správním vyhoštění je jasně nepřiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého a rodinného života s poukazem na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 as 6/2012 – 29, ze dne 6. 12. 2011, č. j. 8 As 32/2011 – 60, a také ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012 – 39, kde je uvedeno, že rozhodování o zrušení pobytu či správním vyhoštění je intenzivnější povahy než rozhodnutí o nepovolení pobytu a představuje mnohem závažnější zásah do práv účastníka řízení. Dle judikatury Evropského soudu pro lidská práva a Nejvyššího správního soudu musí být brány v cizineckých věcech v potaz mj. především rodinná situace, rozsah, v jakém by byl soukromý nebo rodinný život cizince narušen, a vliv na osobní, soukromý a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském státě na základě samostatného pobytového oprávnění. Dle žalobce rozhodnutí správních orgánů obou stupňů neobsahuje úvahu stran přiměřenosti, jejíž rozsah by byl v souladu s požadavky ust. § 174a zákona o pobytu cizinců.

Žalovaná k výzvě soudu předložila správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhla zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.

Ve stručném písemném vyjádření k žalobě k věci žalovaná uvedla, že trvá na závěrech uvedených v žalobou napadeném rozhodnutí, kde se podrobně vyjádřila k celé věci a přezkoumatelným způsobem uvedla důvody, pro které bylo shledáno naplnění znaků skutkové podstaty ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 a písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců. Žalovaná je rovněž přesvědčena, že se v žalobou napadeném rozhodnutí podrobně vypořádala také s otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce dle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců v návaznosti na ust. § 174a téhož zákona. V daném případě byla dle žalované individuálně posouzena proporcionalita mezi veřejným zájmem na vyhoštění žalobce a zájmem nad ochranou jeho soukromého a rodinného života. Žalovaná je přitom přesvědčena, že s ohledem na závažnost žalobcova protiprávního jednání, převážil zájem na uložení správního vyhoštění

a na zabránění dalšího narušování právním předpisů České republiky nad ochranou soukromého a rodinného života žalobce.

Při ústním jednání před soudem právní zástupce žalobce setrval na žalobních tvrzeních a zdůraznil, že v případě žalobce není dána tzv. přiměřenost jeho vyhoštění. Navíc žalovaná náležitě nezduvodnila tuto přiměřenost vyhoštění a vedle toho nedostatečně posoudila rodinné vazby žalobce, a to i v jejich širších souvislostech ve vztahu i k rodinným příslušníkům jeho manželky. V daném případě tak nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav, přičemž trval na tom, že přesun rodiny žalobce není možný.

Téhož ústního jednání před soudem se žalovaná nezúčastnila, když ta se z tohoto jednání omluvila a výslovně souhlasila s tím, aby jednání bylo uskutečněno v její nepřítomnosti.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí prvního dílu hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během deseti denní lhůty po doručení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud přihlídnout pouze k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu, zevrubném prostudování obsahu správního spisu, který k výzvě soudu předložila žalovaná, a zejména pak žalobou napadeného rozhodnutí, a uskutečněné ústní jednání před soudem, dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba je nedůvodná, a to i přes žalobcovu argumentaci jeho právem na soukromý a rodinný život.

Z obsahu správního spisu soud zjistil, že v případě žalobce již v minulosti bylo vydáno pravomocné rozhodnutí o jeho správním vyhoštění v délce 1 roku, a to rozhodnutí ze dne 19. 9. 2011, č. j. KRPÚ-67367-42/ČJ-2011-040022-SV, z důvodu žalobcova neoprávněného pobytu na území České republiky ode dne 10. 3. 2010 do dne 30. 6. 2011. Toto prvostupňové rozhodnutí bylo následně potvrzeno rozhodnutím odvolacího orgánu ze dne 23. 1. 2012, č. j. CPR-10996-5/ČJ-2011-009CPR-V242, které nabylo spolu s dotyčným prvostupňovým rozhodnutím právní moci dne 6. 2. 2012. Žalobce sice vůči odvolacímu rozhodnutí podal žalobu, avšak ta byla rozsudkem zdejšího soudu ze dne 16. 4. 2012, č. j. 75 A 1/2012 – 37, zamítnuta pro nedůvodnost a následné řízení o kasační stížnosti žalobce vůči tomuto zamítavému rozsudku bylo Nejvyšším správním soudem zastaveno pro zpětvzetí kasační stížnosti žalobcem. Rozsudek zdejšího soudu ze dne 16. 4. 2012, č. j. 75 A 1/2012 – 37, ve věci prvotního rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce nabyt právní moci dne 24. 4. 2012, když kasační stížnosti žalobce nebyl přiznán odkladný účinek, a proto tímto dnem se prvotní rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce stalo vykonatelným. Z obsahu správního spisu ovšem prokazatelně vyplývá, že žalobce zde přes pravomocné a vykonatelné rozhodnutí o jeho správním vyhoštění z území České republiky nevycestoval, nadále zde pobýval, a proto byl dne 9. 8. 2012 žalobci vydán výjezdní příkaz. Zároveň téhož dne prvostupňový správní

orgán vydal pod č. j. KRPU-67367-63/ČJ-2011-040022-SV ve věci stanovení nové lhůty k vycestování. Vůči tomuto rozhodnutí se žalobce odvolal, a proto žalobci bylo dne 21. 9. 2012 vydáno potvrzení, že po dobu odvolacího řízení je oprávněn pobývat na území České republiky, a současně mu bylo uděleno poučení, že po skončení daného odvolacího řízení je povinen se neprodleně dostavit na cizineckou policii za účelem vydání výjezdního příkazu. Takto však žalobce nepostupoval, když z obsahu správního spisu vyplývá, že poté, co bylo rozhodnutí o stanovení nové lhůty k vycestování v rámci odvolacího řízení zrušeno a řízení zastaveno, a to rozhodnutím ze dne 9. 11. 2012, č. j. CPR-11980-3/ČJ-2012-009CPR-V242, které nabylo právní moci dne 15. 11. 2012, tj. odvolací řízení bylo dnem 15. 11. 2012 skončeno, se k vydání výjezdního příkazu nedostavil a neučinil tak ani posléze, takže nadále se ode dne 16. 11. 2012 nacházel opětovně neoprávněně na území České republiky, a to až do dne 12. 8. 2013, jak bezpečně vyplývá ze správního spisu.

Z právě uvedeného tak prokazatelně vyplývá, že žalobce se svým jednáním dopustil naplnění skutkové podstaty ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců a také ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 téhož zákona. Dle názoru soudu žalobce účelově namítá, že se domníval, že stále běží odvolací řízení ve věci stanovení nové lhůty k vycestování, takže se na území České republiky zdržuje oprávněně, neboť žalobce byl v daném správním řízení zastoupen kvalifikovaným zástupcem – advokátem, jemuž bylo řádně doručeno rozhodnutí ze dne 9. 11. 2012, jak bylo citováno výše, jímž bylo skončeno odvolací řízení ve věci stanovení nové lhůty k vycestování. Navíc ani případná nevědomost jeho deliktního jednání ve smyslu zákona o pobytu cizinců žalobce nezbavuje odpovědnosti z tohoto deliktního jednání. Již výše soud zmínil, že žalobce se ode dne 16. 11. 2012 prokazatelně nacházel opětovně neoprávněně na území České republiky, a to až do dne 12. 8. 2013, neboť neměl vízum a ani mu nepříslušelo jiné oprávnění k pobytu, čímž zároveň naplnil znaky skutkové podstaty ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců.

Soud má za to, že v případě žalobce je rozhodnutí o jeho správním vyhoštění, které bylo vtěleno do podoby v pořadí již druhého rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce, které bylo potvrzeno žalobou napadeným rozhodnutím, zcela namístě a představuje přiměřené opatření státu vůči opakovanému porušování právních předpisů České republiky ze strany žalobce. V této souvislosti je třeba zdůraznit, že ani již v minulosti pravomocně uložené správní vyhoštění žalobce, které bylo náležitě revidováno i v rámci soudního přezkumu pod sp. zn. 75 A 1/2012, nevedlo žalobce k tomu, aby upustil od svého dalšího protiprávního jednání a respektoval právní řád České republiky a také vykonatelné rozhodnutí ukládající mu povinnost vycestovat z území České republiky.

Taktéž délku žalobcova vyhoštění v délce 3 let, v rámci níž mu není umožněn vstup na území členských států Evropské unie, soud vyhodnotil jako přiměřenou, s ohledem na fakt, že byla stanovena v mezích zákonného rozpětí, když maximální rozpětí činí 5 let, a také s ohledem na závažnost a trvání opakovaného žalobcova protiprávního jednání, které navíc naplnilo hned dvě skutkové podstaty správního deliktu ve smyslu zákona o pobytu cizinců.

Žalobce neopodstatněně namítal, že v jeho případě nebylo nezbytně nutné vydat rozhodnutí o jeho správním vyhoštění s ohledem na zásah do jeho soukromého a rodinného života. Při učinění tohoto závěru soud vycházel ze skutečnosti, že Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod sice deklaruje právo na respektování soukromého a rodinného života, avšak zároveň připouští zásah do tohoto života, pokud se tak děje v souladu se zákonem a v oblastech zájmu chráněným státem. Rozhodnutí o správním vyhoštění vždy

představuje určitý zásah do soukromého nebo rodinného života cizince, což ovšem automaticky ještě neznamená, že se jedná o nezákonné rozhodnutí.

Ze správního spisu zřetelně vyplynulo, že žalobce svým jednáním po celá léta opakovaně porušoval zákonné normy České republiky, a proto je soud toho názoru, že v daném případě žalovaná zcela legitimně uzavřela, že veřejný zájem na vyhoštění žalobce převážil nad ochranou jím tvrzeného zásahu do soukromého a rodinného života, tudíž že v daném případě by byly splněny podmínky předvídané v ust. § 119a odst. 2 v návaznosti na ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, které by bránily vydat rozhodnutí o žalobcově správním vyhoštění. Žalobce by měl vzít v potaz fakt, že právo pobývat na území České republiky nepatří do kategorie základních lidských práv, přičemž projevem suverenity každého státu včetně České republiky je rozhodovat o povolení vstupu a pobytu cizinců na své území. Dále by žalobce měl vzít v potaz fakt, že cizinci, kteří porušují právní normy hostitelského státu, nemohou požívat výhod povolení pobytu. Na tomto místě soud uvádí, že otázka přiměřenosti zásahu do žalobcova soukromého a rodinného života byla ze strany prvostupňového správního orgánu i žalované v jejich rozhodnutích (v případě prvostupňového správního orgánu na str. 10-14 a v případě žalované na str. 5-7) zevrubně rozebrána a zodpovězena, takže soud neshledal, že by trpěla vadou v podobě nepřezkoumatelnosti pro nedostatečné zdůvodnění, jak dovozoval žalobce, a proto soud nepřikročil k jejich zrušení ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Ve vztahu k žalobcovu soukromému a rodinnému životu soud uvádí, že žalobce sice má na území České republiky manželku a dvě nezletilé děti, kteří mají na území České republiky trvalý pobyt, nicméně skutečností je, že mladší dítě se narodilo až v roce 2013, tedy zjevně v době, kdy žalobce již pobýval na území České republiky nelegálně, resp. toto dítě bylo počato v době, kdy žalobci bylo uloženo pravomocné a vykonatelné rozhodnutí o jeho správním vyhoštění. Žalobce ovšem toto správní rozhodnutí, které bylo dokonce revidováno i v rámci soudního přezkumu pod sp. zn. 75 A 1/2012, nerespektoval a namísto toho se lehkovážně rozhodl se svojí manželkou počít dítě, třebaže se zřetelně nacházel v osobní nejisté situaci, neboť v dané době nedisponoval žádným pobytovým statutem, takže nemohl legálně pracovat a dokonce byl povinen území České republiky opustit. Dle názoru soudu žalobce nemohl být v legitimním očekávání, že v případě jeho dalšího protiprávního setrvání na území České republiky mu nebude možno být uloženo další správní vyhoštění. V této souvislosti nelze nezmínit, že žalobce přes své pravomocné a vykonatelné správní vyhoštění z území České republiky nevycestoval, ačkoliv jeho manželka s nezletilou dcerou jely navštívit rodinu do Vietnamu. Přitom bylo čistě věcí žalobce, aby z území České republiky vycestoval a zajistil si opět legální vstup na území České republiky včetně pobytu. Dále je třeba podotknout, že z Úmluvy o lidských právech a základních lidských svobodách vyplývá „toliko“ garance na respektování rodinného a soukromého života, nikoliv však právo zvolit si jejich realizování z hlediska geografické lokace.

V daném případě se soud po zevrubném prostudování obsahu správního spisu ztotožnil se žalovanou, že vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce nebude nepřiměřeně zasaženo do jeho soukromého a rodinného života, když ve správním řízení bylo zjištěno, že žalobce ji jeho manželka mají své rodiče ve Vietnamu, s nimiž jsou v kontaktu. Žalobce sice s manželkou tvrdí, že ve Vietnamu nemají již žádný majetek, ovšem majetek nemají dle svých vyjádření ani v České republice, takže díky jejich rodičům by v případě návratu do Vietnamu nebyli odkázáni jen sami na sebe. Vedle toho je třeba opětovně zdůraznit, že žalobce nemůže

finančně zabezpečovat svoji rodinu na území České republiky legální prací pro absenci jakéhokoliv pobytového statusu a současně při uložení pravomocném a vykonatelném správním vyhoštění. Finanční zabezpečování své rodiny by tak mohl žalobce realizovat ve Vietnamu. Je sice skutečností, že žalobcova manželka na území České republiky podniká a ekonomicky zabezpečuje žalobce i jejich nezletilé děti, ovšem není vyloučeno, aby v případě, že by se rozhodla následovat svého manžela do Vietnamu, i zde podnikala. Dle názoru soudu nebrání žalobci vycestovat do Vietnamu s celou svojí rodinou ani to, že má dvě děti, když tyto děti jsou nezletilé a navíc útlého věku a tudíž předškolního věku (5 a $\frac{3}{4}$ let a 1 a $\frac{1}{2}$ let), takže se ještě plně neintegrovaly do české společnosti a navíc i v České republice žijí ve vietnamské komunitě. Žalobcův poukaz na to, že jeho manželka a mladší nezletilé dítě vyžadují postnatální péči zajišťovanou v České republice, což by mělo být překážkou pro případné jejich následování žalobce do Vietnamu, soud vyhodnotil jako účelové tvrzení, přičemž žalobce nijak nedoložil, že by jeho manželka a mladší dítě díky jejich zdravotnímu stavu vyžadovaly speciální zdravotnickou péči, které by nebyla běžně dostupná i ve Vietnamu. Naproti tomu je třeba uvést, že žalobcova manželka a jejich dvě nezletilé děti mají na území České republiky povolen trvalý pobyt, a proto vyhoštěním žalobce nemůže být jejich pobytový status nijak dotčen, v případě, že by se rozhodly žalobce do Vietnamu nenásledovat, když manželka žalobce není na žalobci ekonomicky závislá, neboť je to právě ona, která podniká a ekonomicky zajišťuje žalobce a jejich rodinu. Péče o děti by v případě vycestování samotného žalobce zůstala sice výhradně na manželce žalobce v České republice, ovšem k tomu je třeba dodat, že ta by se mohla o děti případně starat s pomocí chůvy, jako tomu bylo již v minulosti při společném soužití se žalobcem, nebo pomocí předškolních popř. školních zařízení, které jsou dostupné a za určitých okolností je i povinnost je navštěvovat. Zda bude žalobce následovat do Vietnamu jeho manželka a jejich dvě nezletilé děti je ryze věcí rozhodnutí žalobce a jeho manželky.

Žalobce by měl vzít vzhledem ke své žalobní argumentaci na vědomí fakt, že samotná existence vztahu vyhošťované osoby k příbuzným žijícím na území České republiky, stejně jako případné sdílení společné domácnosti či tvrzený silný citový vztah mezi posuzovanými osobami neznamená ještě automatickou překážku zakládající nemožnost vycestování vyhošťovaného cizince ve smyslu ust. § 179 zákona o pobytu cizinců.

Za tohoto skutkového a právního stavu soud považuje žalobcovu argumentaci nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života za účelovou činěnou ve snaze vyhnout správnímu vyhoštění a tedy nepředstavující důvod, který by bránil vydání rozhodnutí o jeho vyhoštění. Navíc nelze nezmínit, že žalobcovo vyhoštění je jen dočasné, a to na dobu 3 let, takže mu nic nebrání v tom, aby se následně pokusil legalizovat svůj pobyt v České republice a podnikl návrat se svojí rodinou zpět do České republiky, kde může i se svými dětmi, které stále budou útlého věku, navázat na dosavadní styl života. Vedle toho nelze ani vyloučit to, že pokud družka s dětmi žalobce následovat po dobu jeho vyhoštění do Vietnamu nebude, tak jim nic nebrání v tom, aby žalobce zůstal se svojí rodinou nadále v kontaktu během návštěv družky a dětí ve Vietnamu, či v telefonickém nebo písemném kontaktu tak, aby plnil sociologickou funkci řádně pečujícího otce. K těmto situacím ostatně v běžném životě dochází, a to v případě výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody. Žalobce by si měl uvědomit, že negativní důsledky v podobě rozhodnutí o jeho vyhoštění (které představuje opatření státu za jím spáchané správní delikty), si přivodil výlučně svým lehkovážným stylem života, v němž celá léta vědomě nerespektoval právní řád České republiky. Dále by měl žalobce vzít v potaz skutečnost, že Úmluva o právech dítěte nestanoví, že rodiče dítěte musí

žít spolu s dítětem v jednom státě, takže předmětné správní vyhoštění bez dalšího není v rozporu s touto úmluvou. Vydáním rozhodnutí o vyhoštění rovněž nedošlo k porušení čl. 8 a čl. 9 Úmluvy o právech dítěte, jelikož děti nebudou odděleny proti své vůli od svých rodičů.

Žalobce dle názoru soudu taktéž neopodstatněně a účelově argumentuje tím, že jeho vyhoštění není možné, když jeho manželka má na území České republiky bratry, k nimž má vazby, takže žalobce nemůže následovat do Vietnamu. Již výše bylo zmíněno, že žalobcovu vyhoštění do Vietnamu nebrání skutečnost, že by jej nenásledovala manželka a jejich dvě nezletilé děti. Ztrácí proto zcela na relevanci, jaké vazby má žalobcova manželka ke svým bratrům údajně žijícím na území České republiky, jak tvrdil žalobce, zatímco jeho manželka tuto skutečnost netvrdila. V daném případě nebylo nutné, aby správní orgány se pokoušely odstranit rozporné výpovědi žalobce a jeho manželky v tomto směru, neboť to pro vyhodnocení žalobcova případu nemělo vůbec žádný význam.

Pro daný případ z hlediska vyhodnocení žaloby jako nedůvodné je podstatné i to, že ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 13. 11. 2013, č. ZS22296, jednoznačně vyplynulo, že vycestování žalobce není ani v rozporu s Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod či s Úmluvou o právech dítěte. Zde je třeba opětovně podotknout, že žalobce negativní důsledky v podobě rozhodnutí o jeho vyhoštění si přivodil výlučně svým lehkovážným stylem života, v němž léta vědomě nerespektoval právní řád České republiky.

Závěrem soud uvádí, že v daném případě neshledal, že by žalobou napadené rozhodnutí vzešlo z nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci ohledně žalobcova soukromého a rodinného života. Naopak, soud má za to, že žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející rozhodnutí bylo postaveno na úplně zjištěném, zákonném a přesvědčivém skutkovém stavu věci, přičemž nejsou v rozporu s ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod a Úmluvou o právech dítěte, ani v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu a Evropského soudu pro lidská práva, na níž odkazoval žalobce. Skutkový stav ohledně žalobcova rodinného a soukromého života byl tedy žalovanou stranou řádně zjištěn, přičemž jeho hodnocení prvostupňovým správním orgánem i žalovanou včetně jejich úvah vedoucích k vydání rozhodnutí byl v dostatečném rozsahu a správně předestřen v odůvodnění jejich rozhodnutí. Soud proto neshledal, že by ze strany prvostupňového správního orgánu i žalované došlo k porušení ust. § 2 odst. 1, § 3, § 68 odst. 3 správního řádu, jak namítal žalobce.

S ohledem na výše uvedené dospěl soud tedy k závěru, že žaloba není jakkoliv důvodná, a proto ji ve výroku rozsudku ad I. podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku rozsudku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované nad rámec její úřední činnosti žádné náklady řízení nevznikly, přičemž ta je ani nepožadovala.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 25. srpna 2014

JUDr. Markéta L e h k á, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová